

Sander Verheijen: Ik kan er nét niet bij, Uitgeverij Brandt, Amsterdam, 2020, ISBN: 9789493095366 (IVF, Hersenletsel, Cerebrale Parese, Zieke kinderen, Autisme, Zorgbelasting, Goed Leven, Familieverhoudingen, PO)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Na de blijde komst van de tweeling Willem en Maurits blijkt de een geboren te zijn met een zware hersenbeschadiging, de ander heeft autisme. In Ik kan er nét niet bij vertelt hun vader Sander het aangrijpende verhaal van de eerste jaren van zijn bijzondere zonen. Hij schrijft openhartig over zijn persoonlijke ontdekkingsstocht naar het vaderschap, over de tegenslagen die het gezin treffen, maar ook over de vreugde als een van de jongens een mijlpaal bereikt, over hoe ze knokken en relativeren, en bovenal de goede moed erin houden. Ik kan er nét niet bij is een ontroerend, maar tegelijk ook hoopvol en zelfs hier en daar humoristisch boek.

Over de auteur:

Sander Verheijen (1974) is hoofdredacteur van lezerscommunity Hebban en daarnaast schrijver en grafisch vormgever. Onder pseudoniem Jens Vern schrijft hij thrillers. Ik kan er nét niet bij is zijn goed ontvangen debuut.

Inzien:

<https://www.bol.com/nl/rnwy/productPage/preview/pdf.html?productId=9200000133111557>

Bespreking:

Boek van 286 pagina's waarin de lezer meegenomen wordt in het gezinsleven van Sander Verheijen. Hij en zijn vrouw Jip hebben een kinderwens. Dit proces brengt verschillende moeilijkheden met zich mee. Ze kiezen ervoor een ICSI traject in te gaan. Uiteindelijk is Jip zwanger van een tweeling, en zijn de ouders volop bezig in de voorbereidingen. Na de geboorte van de tweeling worden eerst afwijkingen bij Willem geconstateerd; hij beweegt niet goed, heeft epilepsieaanvallen en vereist veel zorg. Willem heeft namelijk Cerebrale Parese. Hoe de ouders hiermee omgaan en de impact van deze ziekte op hun leven komen aan bod. Later blijkt hun andere zoon, Maurits, autisme te hebben. Ook de verwerking en omgang hiermee vertelt Verheijen over. Niet alleen de emotionele strubbelingen komen aan bod, maar ook de praktische problemen. Zoals het kiezen voor een school, toelating op school, de jeugdwet 2015, het regelen van hulpmiddelen voor de kinderen.

Citaten:

“Ik word vader. Ik durf er nog niet in te geloven. (...) Maar tot het zover is, val ik terug op de drie zwangerschapsapps die ik op mijn telefoon heb gezet. Ik gebruik ze ook echt alle drie. Meerdere malen per dag. Ik vind mezelf raar. Jip laat me maar even.” (p.42)

“O, een bloedpropje. Maar wat een bizar slechte naam voor iets was levensbedreigend is. Een misplaatst lief verkleinwoordje voor iets wat levens volledig op zijn kop zet.” (p.84)

“Het grote verschil in gevoel zit in het feit dat de leidsters van de Honingraat uitgaan van wat Willem wél kan, waar bij het revalidatiecentrum de nadruk vooral lag op wat hij nog niet kan. Beide aanpakken kunnen we begrijpen, maar wat hebben we behoefte aan deze andere aanpak.” (p.236)

“Ik hou van jou” zijn de mooiste woorden die in ons huis gezegd worden en dat doen we dan ook zo vaak mogelijk. De hele dag door zeggen we dat tegen elkaar en tegen onze kinderen. Soms om de angel uit de moeilijke gesprekken te trekken, maar wel *áltijd* gemeend.” (p.280)

Extra/recensies:

<https://sterkstaaltje.nu/recensie-ik-kan-er-net-niet-bij/>

Hoewel Verheijen erg vlot schrijft vond ik het af en toe toch wat zwaar voelen. Het is niet zo dat je minder van je kind houdt wanneer deze een handicap heeft, maar het is wel erg intensief. Daarnaast moet je accepteren dat jouw kind niet ‘doorsnee’ is en zal je soms harder moeten vechten om voor elkaar te krijgen wat jouw kind nodig heeft.

Ik ben dan ook blij met de eerlijkheid van Verheijen. Dat hij en zijn vrouw Jip verwachtingen bij hebben moeten stellen is volkomen logisch maar tegelijk laat dit boek zien hoe blij je kunt zijn met kleinere stappen vooruit en de onvoorwaardelijke liefde die er is voor je kind(eren).

Recensie via [bol.com](https://www.bol.com)